

Arrest

nr. 153 960 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Bastri GASHI, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MOENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bent u afkomstig uit de Republiek Kosovo, meer bepaald uit het dorp Hajvali in de gemeente Prishtinë. U bezit u de Kosovaarse nationaliteit. In 1993 vertrok u omwille van problemen met de Joegoslavische autoriteiten en problemen tijdens uw legerdienst bij het voormalige Joegoslavische leger naar Duitsland, waar u een asielaanvraag indiende. U kreeg er een verblijfsstatuut. Tijdens uw verblijf in Duitsland hield uw vader sinds 1997 zich bezig om jullie eigendom af te bakenen met een hekken en eigendomsaktes officieel in orde te maken. Uw buurman Z. B. (...) verzette zich echter tegen de bepaalde grens. Uiteindelijk besloot uw vader door tussenkomst van een bemiddelaar, B. V. (...), om een halve meter grond op te geven om niet tot een conflict te komen met jullie buur. Sindsdien onderhield uw familie geen hechte contacten meer met uw

buurman Z. (...). In 1998 besloot u terug te keren naar Kosovo. U sloot zich aan bij het Kosovaars bevrijdingsleger UÇK (Ushtria Çlirimtare e Kosovës). Tijdens een offensief van het Servisch leger op 18 april 1999 in het dorp Maramur (Kosovo) werd u omsingeld. Op 21 mei 1999 werd u gearresteerd door de Servische autoriteiten. Gedurende drie weken werd u vastgehouden in Lipjan (Kosovo). Nadien werd u overgebracht naar Sremska Mitrovica (Servië) waar u op 23 juni 2000 door tussenkomst van het Rode Kruis werd bevrijd. Rond 18 of 19 november 2000 zag u uw buurman Z. (...) met één van zijn zonen op uw territorium bomen omhakken en het hout verzamelen. U kreeg de indruk dat hij van plan was er iets te bouwen. U liep naar buiten en duwde hem weg. U zei Z. (...) dat het niet toegestaan was iets op uw terrein te doen. Op 23 november 2000 merkte uw vader Z. (...) op die een steen die als grens tussen jullie eigendommen was gelegd aan het verplaatsen was. Uw vader ging naar B. V. (...) om het voorval te melden. Nadat B. (...) belofde te komen ging hij eerst naar Z. (...) om de zaak te bespreken. Van daar stuurde B. (...) een boodschap naar jullie familie om u of uw vader te laten halen. Omdat u niet thuis was, ging uw vader naar buiten. Aan de grens van het terrein werd uw vader uitgescholden door Z. (...). Toen Z. (...) aanstalten maakte uw vader met een steen te raken, schoot uw vader op Z. (...) en verwondde hem. Z. (...) werd door een zoon van B. (...) afgevoerd naar het ziekenhuis. Het ziekenhuis verwittigde de politie die uw vader kwam aanhouden. Uw vader werd tot een celstraf veroordeeld. De eerste week zaten jullie allen thuis opgesloten. Via bemiddelaars uit het dorp en de imam van de moskee werd een besa geregeld. Z. (...) zag af van de mogelijkheid via gerechtelijke weg een schadevergoeding te eisen van uw vader. Ook besloot Z. (...) de besa voortdurend te verlengen zodat het voor jullie mogelijk was zonder problemen buiten te komen. De door jullie gevraagde verzoening werd echter afgewezen. Na enkele jaren als chauffeur bij een firma te hebben gewerkt opende u in 2009 een eetgelegenheid aan de rand van Prishtinë. Op 28 augustus 2014, enkele dagen voor het aflopen van de van kracht zijnde besa, stuurde u opnieuw de imam en enkele bemiddelaars om een verlening van de besa te vragen. Z. (...) stelde echter dat hij de besa niet meer ging vernieuwen en zei uw vader hiermee te willen raken. U besloot in de eerste dagen van september 2014 omwille van jullie veiligheid uw gezin naar uw schoonfamilie in het dorp Busi (gemeente Prishtinë) te brengen. U bleef achter om de administratie van uw zaak in orde te brengen, de inboedel van uw zaak te verkopen en jullie persoonlijke spullen te verzamelen. Op 8 september 2014 trok u zelf ook in bij uw schoonfamilie in Busi. Na uw intrek in Busi reisde u regelmatig 's avonds naar Hajvali om met de bemiddelaars te spreken om alsnog een besa en/of een verzoening met Z. (...) te regelen. In januari 2015 sprak de imam Z. (...) voor het laatst. Z. (...) stelde dat hij hem niet meer wilde ontvangen en dat van een besa geen sprake was. U hoorde in dezelfde periode van een buurman dat Z. (...) hem had toevertrouwd een zoon van uw vader om te brengen om zich te wreken. Uw buurman zei u op te passen omdat u naast Z. (...) woonde. Door deze situatie drongen uw moeder en uw echtgenote aan dat u het land zou verlaten. Ook u meende dat het beter was Kosovo te verlaten ten einde geen confrontatie met Z. (...) aan te gaan. U vreesde immers dat indien Z. (...) u zou aanvallen u hem zou kunnen vermoorden. Omdat u in het verleden in moeilijke omstandigheden in de gevangenis had doorgebracht, wilde u een zelfde soort scenario vermijden. U begon informatie in te winnen waar u een smokkelaar kon vinden. U hoorde op een café in Prishtinë dat u daarvoor naar Pejë (Kosovo) moest gaan. U vond er een smokkelaar die uw reis regelde. Op 12 maart 2015 ging u 's nachts opnieuw naar Hajvali, waar u afscheid nam van uw ouders en broer. Daarop reisde u met een smokkelaar vanuit Kosovo naar Podgorica in Montenegro. Vanuit Montenegro werden u en de andere reizigers in een koelwagen geplaatst die u naar België bracht. Op 16 maart 2015 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart (dd.26/07/2010, geldig tot 26/07/2020); een attest van de Rode Kruis waarin wordt gesteld dat u vastzat in de gevangenis van Sremska Mitrovica en werd vrijgelaten op 23 juni 2000; registratiedocumenten van uw eetplaats; een vonnis op naam van uw vader mbt het incident van 23 november 2000 en twee algemene krantenartikelen waarin wordt geschreven over bestelde moordaanslagen in Kosovo.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt niet beschouwd kan worden als een vendetta stricto sensu, zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de zeer strikte definitie van bloedwraak die het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) hanteert sinds het in 2006 slachtoffers van bloedwraak (gjakmarra) als een "sociale groep" begon te beschouwen en bijgevolg oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève ressorteerde. In deze definitie verwijst het UNHCR uitdrukkelijk naar de door de

Kanun voorgeschreven principes van de klassieke vendetta. Volgens het UNHCR kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Dankzij dit publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. Door deze strikte definitie van bloedwraak te hanteren sluit het UNHCR alle nieuwe vormen van wraak, de zogenaamde 'moderne' bloedwraken en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en worden deze dan ook enkel beschouwd als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Alle vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Wat u persoonlijk betreft, blijkt uit uw verklaringen vooreerst dat bij het incident van november 2000 niemand werd gedood. Uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde vonnis van uw vader blijkt dat uw buurman enkel door uw vader werd verwond (gehoor CGVS, p.11; document 3). Voorts moet vastgesteld worden dat u en uw zonen na de opschorting van de besa door Z. (...) in augustus 2014 zich nog steeds buitenshuis bleven begeven. Voor uw zonen ziet u geen problemen omdat Z. (...) in feite enkel op zijn boerderij blijft en nergens heen reist. Ook voor uw broer N. (...) die nog steeds in Hajvali woont zag u geen problemen omdat uw buurman Z. (...) een oude man is die steeds thuis blijft en enkel moeilijk doet tegen personen die langs zijn weg passeren, wat uw broer nooit doet (gehoor CGVS, p.22). Uw problemen met Z. (...) moeten dan ook binnen de interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (eventueel strafrechtelijke) sfeer gezien worden en vallen geenszins onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Voorts moet gewezen worden op enkele bijkomende, naast bovenvermelde vaststellingen die de ernst van de door u beweerde wraakdreiging doen relativeren. Zo is het opmerkelijk dat u na 28 augustus 2014 – hoewel u stelde dat u ervan uitging dat uw buurman op u persoonlijk wraak zou nemen - nog steeds in uw dorp bleef wonen tot 8 september 2014. U verklaarde vervolgens dat u zelfs na die datum nog regelmatig thuis in uw dorp kwam en er zelfs overnachtte (gehoor CGVS, p.4,10,12). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat uw ouders en uw broer zonder noemenswaardige problemen in hetzelfde dorp zijn blijven wonen (gehoor CGVS, p.5,22). Zo ook is het zoals reeds aangehaald merkwaardig dat u, een bloedvete vrezend, uw drie zonen (één van 23 jaar en twee van 17 jaar) in Kosovo achterliet. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw zonen nog steeds de bus naar Prishtinë nemen om hun studies verder te zetten (gehoor CGVS, p.3,4,22). Dat er aan de ernst van de wraakdreiging danig getwijfeld kan worden blijkt tevens uit het feit dat u alvorens Kosovo te verlaten op 12 maart 2015 nog bij uw ouders thuis was geweest om afscheid te nemen. Uw rechtvaardiging, met name dat u zich 's nachts verplaatste, is weinig overtuigend. Ten slotte blijkt u na januari 2015 niet te weten wie uw zaak opvolgt. Uw algehele houding en die van uw mannelijke familieleden is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die vreest in het kader van een vendetta geviséerd te worden.

Hoe dan ook, zelfs al zou er aan de ernst van de wraakdreiging geloof gehecht kunnen worden, dan heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele toekomstige problemen met Z. B. (...) en/of diens verwanten geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (gehoor CGVS, p.23). U maakte nergens melding van/diende geen klacht in over de intenties van uw buurman nadat u had vernomen dat hij wraak op u wilde nemen (gehoor CGVS, p.21). Nochtans stelde u nooit problemen te hebben gekend met de Kosovaarse autoriteiten (gehoor CGVS, p.8). Uw verklaring voor uw nalatigheid, namelijk dat het geen zin heeft melding te maken van de bedreiging met een bloedvete omdat uw buurman nooit zou toegeven dit te hebben gezegd en dat de politie niet optreedt als u bij een ondervraging geen concrete incidenten zou aanhalen is geenszins afdoende ter verantwoording. Ook uw uitleg dat een aangifte geen garantie zou zijn voor uw leven en dat de politie nooit een agent zal sturen om u te beschermen, volstaat niet (gehoor CGVS, p.21). Afdoende bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen zouden krijgen, maar dat de persoon die u belaagt/bedreigt (uw buurman) gehoord en eventueel aangehouden wordt. Gelet op uw verklaring goede vrienden bij de politie te hebben werken die in het verleden voor u succesvol hebben opgetreden als bemiddelaar heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt waarom u in geval van concrete problemen niet zou geholpen kunnen worden (gehoor CGVS, p.16). Bovendien kan in dit verband opgemerkt

worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. De door u beweerde passieve houding van de politie – u stelde dat de politie in gevallen van bloedwraak geen rekening houdt met wraak en bloedwraak en u verwees naar twee neergelegde krantenartikelen over bestelde moorden in Kosovo, waarmee u wilde aantonen dat het leven van mensen vasthangt aan bepaalde geldelijk bedragen –, stemt geenszins overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (gehoor CGVS, p.9,15,22; document 5). Vooreerst dient te worden bemerkt dat er in Kosovo, net zoals elders ter wereld, moorden (op bestelling) plaatsvinden en eventueel onopgelost blijven, doch wijst dit echter niet noodzakelijk op een onwil/onkunde van de autoriteiten om anno 2015 daders van moorden en misdaden te identificeren en te vervolgen. Dat daders niet gevonden worden kan immers te wijten zijn aan tal van factoren, zoals een gebrek aan getuigen, de onbekendheid van de daders, gebrek aan bewijzen, etc. Daarenboven is uw verklaring dat Z. (...) een huurmoordenaar zou kunnen inschakelen zuiver hypothetisch van aard, temeer daar er tot uw vertrek uit Kosovo geen enkel concreet incident heeft plaatsgevonden tussen u of uw familieleden en Z. (...) en/of diens verwanten. In dit verband kan er nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit die informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Voor alle etnische groepen worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aangetoond dat er wat u betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Ook de door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteit en nationaliteit, die niet worden betwist. Evenmin staat het feit dat u in de tijd van de Kosovaarse oorlog krijgsgevangen werd genomen en in moeilijke omstandigheden gevangen zat in een Servische gevangenis tot het Rode Kruis tussenkwam in uw vrijlating, ter discussie. Dit feit op zich dateert van vijftien jaar voor uw vertrek naar België en kan dan ook moeilijk gezien worden als een motief voor uw actueel vertrek en asielverzoek. De door u beweerde link tussen deze detentie en uw vrees te worden opgesloten indien u zelf iets tegen uw buurman zou ondernemen is gelet op de sterk gewijzigde omstandigheden sinds het einde van de Kosovaarse oorlog geenszins overtuigend (gehoor CGVS, p.12). De registratiedocumenten van uw zaak bevestigen uw werk in Kosovo, niets meer. Uw overige documenten kwamen in deze beslissing reeds aan bod. Wat de door u neergelegde krantenartikelen betreft kan bijkomend nog worden opgemerkt dat deze geenszins betrekking hebben op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel haalt zij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1.1. Verzoekende partij beperkt haar verweer tot een beknopt herhalen van haar asielrelaas waarbij zij benadrukt dat zij wel degelijk een ernstige vrees voor haar leven heeft in haar land van herkomst en tot het betoog dat *"het al te strikt interpreteren van de vendetta, zoals verwerende partij in de bestreden beslissing doet, onredelijk is"*.

2.2.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder stelt de Raad vast dat, zoals gesteld in de bestreden beslissing, het UNHCR onder een zeer strikte definitie van bloedwraak de slachtoffers van deze bloedwraak als behorende tot een sociale groep beschouwt waardoor zij ressorteren onder de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Indien aan deze strikte definitie van het UNHCR niet wordt voldaan betreft de situatie een van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. Verzoekende partij laat in haar verweer na te verduidelijken waarom het desbetreffend volgen door verwerende partij van een internationaal vastgelegde definitie door het UNHCR niet correct is en onderneemt niet de minste poging de uitgebreide motivering van verwerende partij waarom het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas niet ressorteert onder de definitie van bloedwraak bepaald door het UNHCR te weerleggen waardoor deze motieven als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Ten slotte merkt de Raad op dat eveneens de motivering betreffende het zich in haar land herkomst kunnen beroepen op de bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten waardoor ook deze motivering als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.2.2. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is en zij voor deze problematiek beroep kan doen op haar nationale autoriteiten wat zij overigens verzaakt heeft te doen. Derhalve kan haar noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat de asielproblematiek van verzoekende partij van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is en zij voor deze problematiek beroep kan doen op haar nationale autoriteiten, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.4. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT